

Audience Svatého otce Františka  
udělená hnutí Společenství a osvobození  
u příležitosti stého výročí narození dona Luigiho Giussaniho dne  
**15. října 2022, Svatopetrské náměstí**

**„NECHŤ PLANE  
VE VAŠICH SRDCÍCH  
TENTO SVATÝ PROROCKÝ  
A MISIONÁŘSKÝ NEKLID“**



Don Giussani  
byl otcem a učitelem,  
byl služebníkem  
všech lidských úzkostí  
a lidských situací,  
s nimiž se setkával  
ve své vzdělávací  
a misijní vášni

*Franciscus*



**Úvodní zdravice Davida Prosperiho**  
*Prezidenta Fraternity Comunione e Liberazione*  
*(Společenství a osvobození)*

Svatý otče, jsme vám neskonale vděční za to, že jste přijal náš lid na tomto překrásném náměstí, které nás vrací k mnoha setkáním s papeži, od svatého Pavla VI. přes svatého Jana Pavla II. až po Benedikta XVI. A Vás, papeže Františka.

V audienci, kterou nám udělil 7. března 2015, nejprve poděkoval donu Giussanimu za dobro, kterého se mu dostalo rozjímáním nad jeho spisy, doporučil nám, abychom nebyli „uctívači jeho popela, ale abychom udržovali jeho oheň planoucí“. Don Giussani skutečně zažehl oheň v životech tisíců mužů a žen, předal oheň, který představuje Ducha svatého, oheň poznání Krista a člověka. Tento oheň je živoucí i 17 let po jeho smrti, jak bude demonstrováno na konci této mé zdravice na dvou svědectvích, které jsme si vybrali z mnoha.

Vy, Svatý otče, jste se neomezil jen na doporučení, ale pomohl jste nám v posledních letech, zejména prostřednictvím Dikasteria pro laiky, rodinu a život – kterému děkujeme za trpělivou a otcovskou podporu – představit si a podniknout novou misijní iniciativu, a začít psát novou stránku našeho života a našich dějin. Jako prezident fraternity bych Vás, Svatý otče, chtěl ujistit, že společně s ostatními představiteli a celým hnutím velmi pozorně sledujeme doporučení Svatého stolce, aby charisma, kterým Duch svatý nadělil dona Giussaniho pro dobro celé církve, přinášelo stále nové plody. A dnes, plni vděčnosti a radosti z Vašeho pozvání, jsme tu, abychom se vás dotázali, jak můžeme ještě více přispět k obnově, na které církev pracuje pod vaším otcovským vedením.



Nacházíme se v roce stého výročí narození dona Giussaniho. Při té příležitosti vzniklo mnoho iniciativ, jejichž cílem bylo rozšířit naši pozornost na ty okrajové části světa a duše, k nimž jste nás nasměroval. Je pravda, že v lidských srdcích je tolik zmaru, odehrává se v nich tolik dramát, a současně nekonečné čekání na Krista, ať už vědomé či nevědomé, které nám odhaluje hluboký důvod, proč Pán chtěl v donu Giussanim dát celé církvi svědka Kristovy žízně po člověku a žízně člověka po Kristu. Právě na tomto náměstí při příležitosti prvního světového setkání církevních hnutí o Letnicích 1998, don Giussani uzavřel svůj projev před Janem Pavlem II. těmito slovy: „Skutečný protagonista dějin je žebřák: Kristus žebřící o srdce člověka a srdce člověka žebřící o Krista».

Dvě svědectví, která nyní následují, mají být známkou vitality toho, co don Giussani vytvořil tím, že řekl Kristu své jednoznačné „ano“.

Ještě jednou děkuji vám, Svatý otče, za vaše otcovství, za vaše přijetí, za vaše slova a požehnání.

## Svědectví **Rose Busingyeové**

Vaše Svatosti, jsem zde, protože jsem dcera, a proto vás nemohu oslovit jinak než jako otce, který mě vede. Otcovství ve víře je to, co mě obrátilo ke Kristu, a tedy k církvi.

I já, původem z Afriky, jsem se setkala s velkou církevní rodinou díky péči dona Giussaniho, který mě naučil objevovat sebe sama prostřednictvím poznání tajemné Přítomnosti. Přítomnosti, která časem stále více nabývala nezaměnitelných rysů Kristovy tváře, ve společnosti hnutí *Comunione e Liberazione* (Společenství a osvobození). Obsahem mne samotné je Kristus. „Já jsem Ty, jímž mne nyní vytváříš“.

Předtím jsem milovala Ježíše, který se mnou neměl nic společného, který neměl nic společného s mou malostí, avšak při setkání s donem Giussanim jsem si uvědomila, že jsem hodna Kristova láskyplného objetí. Jsem nikdo, milovaný do morku kostí. Jsem zdravotní sestra a pracuji se ženami trpícími AIDS ve slumech v Kampale, kde vládne obrovská chudoba. Vždycky jsem si přála, aby i oni ve svých podmínkách zjistili, že jsou milováni a chtěni Kristem. Znovu tak objevuji sebe samu při sdělování věčné Boží lásky, a to i tím, že dávám pacientům obyčejné injekce. Takže po všechny ty roky moji bratři a mé sestry, chudí, nemocní, v očích většiny budící soucit, zjistili, že tím, že náležejí Kristu, náleží všechno jim, dětem, manželům, práce v kamenolomu od rána do večera, což je jejich zaměstnání, školy, které si přáli a které a postavili pro své děti. Naše matky si přejí, aby se nikdo necítil osamělý nebo opuštěný.

Proto když se v roce 2005 dozvěděli o mnoha lidech postižených katastrofou, kterou v USA způsobil hurikán Katrina, chtěli věnovat veškeré plody své několikátýdenní práce v kamenolomu na pomoc americkým rodinám. Tyto naše chudé ugandské sestry chtěly přispět k podpoře Ameriky: charita není vypočítavá.

Ze stejného důvodu, když se dozvěděli o válce na Ukrajině, okamžitě začali dávat to málo, co měli. Peníze, které vybrali, popsali jako několik ubohých slz



obětovaných Božímu srdci, aby Bůh mohl obrátit jejich srdce a srdce těch, kteří vedou válku. Vzhlíželi k papeži, svému otci, v jehož přítomnosti pociťovali svobodu vyplakat se tváří v tvář tomuto zlu.

Jak mi jednou řekl otec Giussani: „Stejně jako *Memores Domini* i ty následuješ povolání úplného odevzdání se Bohu, voláš v davu na všechny, že Kristus je smyslem všeho. Že Kristus je ten, kdo zachraňuje“.

Jak mi jednou řekl don Giussani: „Stejně jako *Memores Domini* i ty následuješ povolání úplného odevzdání se Bohu, voláš v davu na všechny, že Kristus je smyslem všeho. Že Kristus je ten, kdo zachraňuje“.

Nestydím se takto mluvit, protože po celou dobu svého pontifikátu jste vždy hovořil a hovoříte o Kristu způsobem, který se shoduje s mým životem, proto se cítím jako vaše dcera. Děkuji.

## Svědectví **Hassiny Houariové**

Svatosti, když jsem poprvé navštívila Portofranco, centrum bezplatné studijní pomoci studentům, které vzniklo v Miláně a nyní je rozšířeno do 40 měst po celé Itálii, bylo mi 15 let a potřebovala jsem pomoc s angličtinou.

První věc, která mě zaujala, bylo, že jsem musela sama absolvovat pohovor a říct cizím lidem, kdo jsem. Uklidnil mě pohled na fotografii Jana Pavla II., která visela na stěně a na které Jan Pavel II dával polibek starému muži. Dokonce jsem si řekla: „To ale musejí být dobří lidé, když mají fotku papeže, jak dává starci polibek na čelo! Tento obrázek mě uklidnil, protože jsem měl ráda papeže, který navštívil Maroko, zemi, z níž pocházela moje matka, a byl to člověk, který pro mě ztělesňoval mír.

Po pohovoru jsem začala jezdit do Portofranca a zanedlouho jsem tam začala trávit každé odpoledne. Našla jsem si přátele, se kterými jsem mohla mluvit o všem a kteří si kladli stejné otázky o životě jako já. Jednoho dne mě pozvali na dovolenou do hor.

Na této dovolené jsem si poprvé v životě uvědomila, že nejsem opuštěná, přestože nás otec opustil, když mi bylo sedm.

Don Giorgio Pontiggia, který byl vedoucím dovolené, se nás po jednom výletě zeptal: „Jaký byl výlet?“, a my: „Krásný!“, a on: „Proč byl krásný?“. Nikdo neuměl odpovědět. V jednu chvíli don Giorgio řekl: „Ani kdybyste se všichni spojili, nepodařilo by se vám z té hory vytvořit jediný kámen, byť byste se snažili sebevíc, ani malou květinu vyrůstající ze skály... jediný, kdo to může udělat, je Bůh“. Když řekl „Bůh“, pomyslela jsem si: „Opravdu tedy existuje?“. V té chvíli jsem cítila, jak mi puká srdce, a z celého srdce jsem řekla „Bože“. Zdálo se mi logické, že to byl On. Jako by ten, na kterého jsem v životě čekala, existoval, působil tak otcovsky a přítomně! Není to někdo, koho byste se měli bát, který soudí mé zlo a mou omezenost, ale Ten, který pro mě stvořil i tu květinu. vyrůstající ze skály.





Na ten den nikdy nezapomenu, bylo to v červnu 2009. Od té doby začala moje cesta za poznáním Boha, Otce, a za poznáním sebe sama.

Na univerzitě jsem se zapsala na obor jazyky a mezinárodní vztahy. Absolvovala jsem studium v angličtině a arabštině. Angličtina, což byl přesně ten předmět, kvůli kterému jsem do Portofranca přijela; Arabsky jsem neuměla, přestože jsem byla Arabka. Jak mi řekl jeden přítel, je skutečně pravda, že «když se setkáš s Bohem, donutí tě přijmout svou historii».

Moje matka je tomuto místu také velmi vděčná: když byla pozvána na setkání, řekla o Portofrancu: „Pro mě to bylo jako manžel, protože mi pomohlo dát vzdělání mé dceři“.

Když jsem vyrostla, zjistil jsem, že ten starý muž, kterého Jan Pavel II. políbil na čelo, byl don Giussani. Jeho charisma mě provázelo a provází na cestě životem. Velký dar; i když jsem se s ním nikdy nesetkala osobně, byl nástrojem Božím v mém životě, protože mi umožňuje vzkvétat! Děkuji.

## Promluva Svatého otce **Františka**

Dobré ráno, drazí bratři a sestry, vítejte!

Přijeli jste v hojném počtu z Itálie a jiných zemí. Vaše Hnutí tak dokazuje, že neztratilo schopnost shromažďovat se a mobilizovat své síly. Děkuji vám, že tím projevujete svou účast s Apoštolským stolcem a náklonnost k papeži. Děkuji předsedovi Fraternity (Bratrstva), profesorovi Davidu Prosperimu, a také Hassině a Rose, které se s námi podělily o své zkušenosti. Zdravím kardinála prefekta, kardinála Farrellu a ostatní přítomné kardinály a biskupy.

Sešli jsme se, abychom si připomněli sté výročí narození otce Luigiho Giussaniho. Činíme tak s vděčností v srdci, jak jsme slyšeli od Rose a Hassiny. Projevují svou osobní vděčnost za to, že jsem jako kněz mohl meditovat nad některými knihami otce Giussaniho a nad vším, co dokázal zasít a všude šířit pro dobro církve. Dělal jsem to jako mladý kněz a činím to i nyní jako nejvyšší pastýř. A jak by na něj ti, kdo byli jeho přáteli, dětmi a učedníky, nemohli vzpomínat s upřímnou vděčností? Díky jeho pilnému kněžství, otcovství a svědectví o Kristu rostli ve víře jako v daru, který dává životu smysl, lidský rozměr a naději. „Don Giussani byl otcem a učitelem, byl služebníkem všech lidských úzkostí a lidských situací, s nimiž se setkával ve své vzdělávací a misijní vášni“. Církev uznává jeho pedagogickou a teologickou genialitu, která vychází z charismatu, jež mu bylo pro „obecné dobro“ dáno Duchem svatým. K oslavě stého výročí nás nevede pouhá nostalgie, ale vděčná vzpomínka na jeho přítomnost, která není jen v jeho životopise a našich srdcích, ale i ve společenství svatých, odkud se přimlouvá za všechny nás.



K oslavě stého výročí nás nevede  
pouhá nostalgie, ale vděčná vzpomínka  
na jeho přítomnost

*Franciscus*



Vím, drazí přátelé, bratři a sestry, že přechodné období, kdy váš otec zakladatel již není fyzicky přítomen, není vůbec jednoduché. V historii se s tím muselo vyrovnat mnoho katolických uskupení. Musíme poděkovat otci Juliánu Carrónovi za jeho práci pro Hnutí v tomto nelehkém období a za to, že při jeho vedení držel kormidlo pevně v rukou a pomyslnou loď vedl ve směru papežské doktríny. Přesto nechyběly vážné problémy, rozdělení a jistě i zmenšení přítomnosti tak významného církevního hnutí, jakým je vaše Společenství a osvobození, od něhož církev i já očekáváme víc, mnohem víc. Doba krize je dobou rekapitulace vaší výjimečné historie charity, kultury a misie. Je dobou kritického rozlišení toho, co podporovalo a omezovalo plodný potenciál charisma otce Giussaniho a je dobou misijní obnovy ve světle událostí, s kterými se současná církev setkává, potřeb, utrpení a nadějí současného lidstva. Krize nás posouvá dál. Neměla by se redukovat na konflikt, který ničí. Krize vede k růstu.

Otec Giussani se jistě modlí za jednotu všech částí vašeho Hnutí; jsem o tom přesvědčen. Dobře víte, že jednota neznamená stejnost, proto se na cestě Hnutí nebojte různých názorů a konfrontací. Nemůže to být jinak v hnutí, v němž jsou všichni členové povoláni žít osobně a odpovědně sdílet charisma, které přijali. Každý jej prožívá svým zvláštním způsobem a také v komunitě. Důležité ale je, aby jednota s těmi, kdo hnutí vedou, jednota s pastýři, jednota v pečlivém dodržování stanov Dikasteria pro laiky, rodinu a život a jednota s papežem, který je služebníkem církve v pravdě a lásce, byly silnější než odstředivé síly nebo přetrvávající rozdíly.

Neztrácejte proto drahocenný čas zbytečnými řečmi a planými diskusemi. Neztrácejte čas! Prosím!

Nyní bych rád připomněl některé rysy bohaté osobnosti otce Giussaniho: jeho *charisma*, jeho povolání *vychovatele* a jeho *lásku k církvi*.

# 1

Otec Giussani byl *charismatický člověk*. Byl to jistě muž s velkým osobním charismatem, který dokázal zaujmout tisíce mladých lidí a dotknout se jejich srdcí. Můžeme si položit otázku: Odkud se jeho charisma vzalo? Vzešlo z toho, co sám zažil. Jako patnáctiletý chlapec byl osvícen tajemstvím Kristova života. Intuitivně nejen rozumem, ale i srdcem vycítil, že Kristus je stmelujícím prvkem celého vesmíru, odpovědí na všechny lidské otázky a naplněním každé touhy po štěstí, dobru, lásce a věčnosti přítomné v lidských srdcích. Úžas a kouzlo tohoto prvního setkání s Kristem ho už nikdy neopustily. Jak řekl tehdejší kardinál Ratzinger na jeho pohřbu: „Otec Giussani svůj život a srdce vždy upíral ke Kristu. Pochopil, že křesťanství není systémem intelektuálních myšlenek nebo souborem dogmat a moralismů, ale je setkáním, příběhem lásky, je událostí.“ V tom tkví základ jeho charismatu.

Otec Giussani přitahoval, přesvědčoval a obracel na víru, protože druhým předával to, co sám v sobě po své klíčové zkušenosti nosil: vášeň pro člověka a vášeň pro Krista jako naplnění člověka. Mnoho mladých lidí ho následovalo, protože mladí lidé mají vytříbený šestý smysl. To, co říkal, vycházelo z jeho srdce a zkušeností, proto vzbuzoval velkou důvěru, sympatie a zájem.



Odkud se jeho charisma vzalo?  
Vzešlo z toho, co sám zažil.  
Jako patnáctiletý chlapec byl osvícen  
tajemstvím Kristova života

*Franciscus*





Předseda Hnutí mi sdělil, že jste se zavázali k tomu, aby charisma, které bylo otci Giussanimu dáno pro dobro celé církve, přinášelo stále nové plody. To je moudré opatrování Božího daru, který vám byl předán, opatrování, které nechce jen udržovat minulost, ale chce se posilovat Duchem svatým a rozpoznat a přijímat nové výhonky stromu Hnutí, který roste na dobré půdě církevního společenství.

V této souvislosti se můžete ptát: Jak máme v současné době reagovat na požadavky změn a současně zachovat charisma? Především je důležité si uvědomit, že charisma se měnit nemusí. Stačí ho jen znovu přijmout tak, aby v dnešním světě přinášelo ovoce. Charisma žije tak, jako žije pravda dogmat a morálky; žije naplno samo. Jsou to však způsoby jeho prožívání, které mohou být na překážku nebo dokonce zhatit cíl, pro který Duch svatý charisma probudil. Rozpoznání a případná náprava chybných způsobů prožívání jsou možné pouze v pokoře a pod moudrým vedením církve. A postoj pokory bych shrnul dvěma slovy: „pamatovat“ – to znamená neustále si pouštět do srdce setkání s tajemstvím Kristova života, které nás přivedlo až sem, a „tvořit“ – to znamená hledět kupředu s důvěrou a naslouchat bolestnému sténání, které Duch svatý dnes znovu vydává. Pokorný muž a pokorná žena si váží nejen minulosti, ale s pamětí plnou vděčnosti hledí do budoucnosti, protože se chtějí dívat dopředu a pozorovat výhonky své práce. Pokorný člověk tvoří, podstupuje výzvy a posouvá se k tomu, co ještě nezná. Pyšný člověk se naopak opakuje, zasekává, vrací zpět a uzavírá do svého světa, cítí se bezpečně jen v tom, co zná, a bojí se všeho nového, protože ho zatím nedokáže ovládat, cítí se do budoucna nejistý. A proč? Protože ztratil paměť. (*Papežova vánoční promluva k římské kurii*, 23. prosince 2021) Vraťte se proto k paměti vašeho zakladatele.

Drazí, vaňte si charismatu jako vzácného daru, který vám byl předán, a Bratrstva, které jej má střežit, protože díky němu může mnoho životů „rozkvést“, jak nám Hassina a Rose dosvědčily. Potenciál vašeho charismatu je stále ještě z velké části neobjevený, stále vám ještě zbývá mnoho, co objevovat. Proto vás



’ Přeji si, abyste našli vhodné způsoby a slova k tomu, aby charisma, které vám otec Giussani zanechal, oslovilo nové lidi a nová společenství, aby mohlo promlouvat k dnešnímu světu

Franciscus

vyzývám, abyste se vyhýbali jakémukoli uzavírání se do sebe, strachu, který vás nikdy nepřivede do spásného přístavu, a duchovní únavě, která vás naplní zahálkou a leností. Přeji si, abyste našli vhodné způsoby a slova k tomu, aby charisma, které vám otec Giussani zanechal, oslovilo nové lidi a nová společenství, aby mohlo promlouvat k dnešnímu světu, který se od dob založení vašeho Hnutí změnil. Je ještě tolik mužů a žen, kteří nezažili setkání s tajemstvím Kristova života, které změnilo a zkrášlilo váš život!

## 2

Otec Giussani byl *vychovatel*. Již od prvních let své kněžské služby, kdy se setkával se zmatením a náboženskou nevědomostí mnoha mladých lidí, cítil naléhavou potřebu zprostředkovat jim setkání s osobou Krista, které sám prožil. Otec Giussani měl jedinečnou schopnost vyvolat v srdcích mladých lidí upřímné hledání smyslu života a probudit v nich touhu po pravdě.

Když jako pravý apoštol pocítil, že v mladých lidech vzplanula tato touha, nebál se jim křesťanskou víru přiblížit. Nikdy jim ale nic nevnucoval. Z jeho přístupu se zrodilo mnoho věřících, které se ke křesťanství hlásili se svobodným přesvědčením a vášní; ne ze zvyku a společenských konvencí, ale osobně a tvůrčím způsobem. Otec Giussani měl velký smysl a respekt k povaze každého člověka, respektoval jeho minulost, temperament a nadání. Nechtěl, aby byli všichni lidé stejní a aby ho všichni napodobovali, ale chtěl, aby byl každý originální, tak jak ho Bůh stvořil. A tito mladí lidé se pak v dospělosti – každý podle svých vlastních sklonů – skutečně stali významnými osobnostmi v různých oblastech: žurnalistice, školství, ekonomii, sociálních službách a dobrovolnictví.

To je, přátelé, velký duchovní odkaz, který vám otec Giussani zanechal. Vyzývám vás, abyste v sobě živilí jeho nadšení pro výchovu a osobní odpovědnost každého člověka za svůj osud, jeho úctu k neopakovatelné jedinečnosti každého muže a každé ženy, jeho lásku k mladým lidem a jeho touhu po svobodě.

### 3

Otec Giussani byl *synem církve*. Otec Giussani byl kněz, který církev vroucně miloval. I v dobách velkých zmatků a silného zpochybňování církevních institucí vždy pevně zachovával věrnost církvi, k níž choval hlubokou náklonnost a lásku! Takřka něhu a zároveň úctu, protože věřil, že je věčnou pokračovatelkou Krista. Otec Giussani říkal: „Potkal jsi toto společenství lidí a tímto způsobem na tvé dveře zaklepalo Kristovo tajemství.“ (L. Giussani, *Od temperamentu k metodě*, Bur, Milano 2002, s. 7). Použil tento krásný výraz: „společenství“. Skupiny Hnutí pro něj byly „společenství“ lidí, kteří potkali Krista. A nakonec sama církev je jedním velkým „společenstvím pokřtěných“, které spojuje, z něhož vše čerpá život a vede nás po správné cestě.

’ Nikdy nezapomeňte na svou první Galileu, na své první setkání. Vždy se vracete k tomuto prvnímu setkání, které každý z nás už zažil

Franciscus

Otec Giussani nás učil úctě a synovské lásce k církvi a s velkou vyvážeností vždy dokázal skloubit své charisma a autoritu církve, které jsou nezbytné a vzájemně se doplňují. Na svých setkáních často zpíváte píseň *La Strada*. Otec Giussani právě použitím metafory cesty, chtěl vyjádřit, že: „Autorita cestě dává správný směr a charisma cestu činí krásnou.“ (srov. *Událost v životě člověka*, Bur, Milano 2020, s. 249).

Bez autority hrozí, že sejdete z cesty a vydáte se špatným směrem a bez charismatu hrozí, že se cesta pro vás stane nezajímavou a pro lidi v daném historickém okamžiku přestane být přitažlivou.

I mezi vámi jsou někteří pověřeni úkoly vedení a řízení, sloužit ostatním a ukazovat jim správnou cestu. Konkrétně se jedná o vedení a řízení Hnutí, podporu jeho rozvoje, realizaci konkrétních apoštolských projektů, zajištění věrnosti charismatu, ochranu členů a doprovod na jejich křesťanské cestě lidského a duchovního vývoje. Vedle služby vedení a řízení je i důležité, aby ve všech členech zůstalo charisma živé a aby si křesťanský život zachoval ta-

jemství prvního setkání. Nikdy nezapomeňte na svou první Galileu, na své první setkání. Vždy se vracejte k tomuto prvnímu setkání, které každý z nás už zažil. To nám dá sílu, abychom církvi vždy poslušně sloužili. To udělá cestu víry krásnou a církevní hnutí svými charismaty přispívají k tomu, aby se cesta ukázala přitažlivou a křesťanství získalo nový šat. Na autoritě církve je pak, aby moudře a obezřetně určila, po které cestě se mají hnutí vydat, aby zůstala věrná sama sobě a poslání, které jim Bůh svěřil. Slovy otce Giussaniho můžeme vyjádřit, že: „Toto neutuchající prolínání mezi autoritou a charismatem je neodmyslitelnou podmínkou Kristova vtělení. V žádném případě tento vztah mezi Boží milostí a svobodou nelze chápat jako dialektickou alternativu, jakoby instituce nepotřebovala charisma a jakoby charisma nepotřebovalo instituci. Charisma se v čase institucionalizuje.

A instituce musí zachovávat charisma. To je nakonec jedinou podstatou církve. Stejně tak, jako si nelze lidský organismus představit bez kostry, která ho podpírá, stejně je nemyslitelné, aby církev žila bez institucí.“ («Hnutí v misijním poslání Církve», příloha *Litterae Communionis-CL*, č. 11/1985).

Víte dobře, že k objevení charismatu vždy dochází při setkání s konkrétními lidmi. Tyto osoby jsou svědky, kteří nám umožňují přiblížit se širší realitě, kterou je církev co by společenství křesťanů. Právě v církvi zůstává setkání s Kristem živé. Je to církev, kde se uchovávají, rozvíjejí a prohlubují všechna charismata. Připomeňme si skutky apoštolů, zejména setkání Filipa s eunuchem, správcem pokladu etiopské královny. Filip byl rozhodující pro jeho obrácení, byl pro tohoto muže, který hledal pravdu, prostředníkem v setkání s Kristem. Jak ten příběh končí? Filip eunucha pokřtí a text říká: „Když vystoupili z vody, Duch Páně se Filipa zmocnil a dvořan ho už neviděl, ale radoval se a jel dál svou cestou.“ (Sk 8,39). „Už ho neviděl!“ Poté, co eunucha přivedl ke Kristu, Filip z jeho života zmizí!

Ale radost ze setkání s Kristem v něm zůstává. Ta radost ze setkání totiž zůstává navždy! A příběh končí slovy: „Radoval se a jel dál svou cestou.“ K tomu jsme povoláni všichni. Být pro druhé prostředníky v setkání s Kristem a pak je nechat jít jejich vlastní cestou, aniž bychom je k sobě poutali.

A na závěr bych vás rád požádal o konkrétní pomoc pro tuto dobu, pro dnešní svět. Vyzývám vás, abyste se mnou sdíleli hlásání míru – Krista, Pána míru! Rostoucí násilí a války v dnešním světě mě skutečně děsí, opakují, skutečně mě děsí. Dále hlásání Boží přítomnosti v srdcích chudých lidí, kteří jsou opuštěni, zranitelní, odsouzení nebo odstrčení v konstrukcích sociálních schémat, a hlásání Boží přítomnosti v každém národě a kultuře, jež naplňuje touhu po lásce, pravdě, spravedlnosti a štěstí, které patří do lidských srdcí a pulzují v našich životech. Ať tento svatý prorocký a misijní neklid hoří ve vašich srdcích. Nezastavujte se.

Drazí přátelé, nepřestávejte církev milovat. Milujte a zachovávejte jednotu svého „společenství“. Nedovolte, aby vaše bratrství bylo rozdělováno sváry a protichůdnými názory, které jen nahrávají všudypřítomnému zlu. Rozdělovat – to je úkol zla. Nezapomínejte, že i těžké chvíle mohou být okamžiky Boží milosti a obrody. Vaše hnutí Společenství a osvobození se zrodilo právě v době krize, jako byl rok 68. Ani později se otec Giussani nezalekl změn a dalšího vývoje Hnutí a čelil jim s apoštolskou odvahou a důvěrou v Krista a ve společenství s Matkou církví.

Poděkujme dnes společně Pánu za dar otce Giussaniho. Vyzýváme Ducha svatého a prosíme o přímluvu Panny Marie, abyste všichni svorně a radostně, svobodně, tvořivě a odvážně pokračovali na cestě, kterou vám ukázal. K tomu vám z celého srdce žehnám. A prosím vás, abyste se za mě modlili. Děkuji.

*(Překlad Společenství a osvobození)*

*Franciscus*

’ A na závěr bych vás rád požádal o konkrétní pomoc pro tuto dobu, pro dnešní svět. Vyzývám vás, abyste se mnou sdíleli hlásání míru – Krista, Pána míru!

*Franciscus*





Obrazová příloha:  
Roberto Masi/Fraternità di CL  
Giovanni Di Natolo - Vatican Media/CPP  
Danilo Giovannangeli/Fraternità di CL

© 2022 Dicastero per la  
Comunicazione - Libreria Editrice Vaticana  
pro text papeže František  
© 2022 Fraternità di Comunione e Liberazione  
pro text Davida Prosperiho